

[Bodil Koch.]

turvidenskaben gør det. Man gør iagttagelser, indsamler materiale og drager ud derfra sine slutninger. Derfor skriver man ikke filosofiske værker om Staten og Mennesket, men man laver undersøgelser over Middletown, man sender spørgeskemaer ud for at få at vide, hvordan mennesker faktisk tænker, taler og føler, hvordan de reagerer overfor den ene eller den anden art af omgivelser. Resultatet af disse undersøgelser samler man i det, som Chase kalder et „store-house“, et magasin eller et varelager, hvor materialet ligger og kan hentes frem, når man har brug for det.

En sådan praktisk erfaring kan, når den benyttes på rette måde, tjene som solidt grundlag for en planmæssig sociallovgivning. De fleste af dette høje tings medlemmer vil fra udvalgsarbejde kende den situation, at man sidder og skal tage stilling til et eller andet problem, og man gør det i virkeligheden ofte udfra en mere eller mindre bevist politisk doktrin eller udfra en følelsesmæssig indstilling, men man savner tilstrækkelig detaljerede oplysninger om faktisk eksisterende forhold og sikker viden om, hvordan indgreb og bestemmelser vil virke. Et klassisk eksempel herpå var udvalgsdebatten angående den såkaldte Kjørbøl'ske værelselov, som senere er blevet mindre venligt omtalt, men som, hvis man havde haft mulighed for at gå radikalt til bunds i problemerne og foretage radikale forholdsregler, utvivlsomt kunne have betydet en reel bedring i vor fortvivlede boligsituation.

Jeg kan også fra den allersidste tid nævne ungdomskommissionens arbejde. Kommissionen stod overfor at skulle bedømme ungdommens livs- og arbejdsvilkår. Det viste sig, at man på de allerfleste områder stod ganske uden sikker viden. Derfor måtte kommissionen iværksætte en dyr og i høj grad tidkrævende undersøgelse. En sådan kommission består af mennesker, der i forvejen er travlt optaget, og som tit mangler de til at foretage sådanne undersøgelser nødvendige erfaringer. De træder da i samarbejde med statistisk departement, som for det første ikke er et socialt forskningsinstitut og for det andet har sin tid fuldt beslaglagt i forvejen. Følgen har i dette tilfælde været, at det har taget flere år at bearbejde det indsamlede materiale, hvilket

naturligvis sinker kommissionens arbejde betydeligt.

På andre områder har snart den ene og snart den anden kommission i de senere år sat undersøgelser i gang. Fornylig gav socialministeriets konsulent Henning Friis i radioen en oversigt over, hvad der findes af den slags arbejder, men der er stadig mange og betydningsfulde områder, hvor vi står uden fornøden viden. Jeg kan nævne et enkelt eksempel. Man hører så tit drøftet spørgsmålet om byggeriet for aldersrentenydere, hvorvidt de skal bo i særskilte boliger eller i lejligheder i en karré i en normal nybygning. Hvad er egentlig de gamles behov? En påstår eet, en anden et andet. Har man overhovedet et tilstrækkeligt grundlag for at tilrettelægge linierne for byggeriet fremover på dette område?

Hvad der tiltrænges, er et permanent institut med teknisk uddannede arbejdere, som har hele deres tid til social forskning, til statistiske, enquêtemæssige undersøgelser og til bearbejdelse af materialet, således at det kan tjene rigsdagens og kommunernes arbejde.

Lad mig til slut nævne et par enkelte områder, hvor man i Amerika er betydelig længere end vi. Jeg har berørt ungdomsproblemerne. Ikke mindre vigtige er arbejdspladsernes forhold, forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere, arbejdskårenes psykiske indvirken på de ansatte. Jeg kan også nævne en undersøgelse af boligens betydning for den sjælelige og legemlige sundhed; det var den, vi savnede så hårdt under behandlingen af værelseloven. Jeg kunne nævne slumkvarterernes sociale indflydelse o. s. v., o. s. v. Og endelig rejser der sig en lang række problemer med hensyn til de mange erhvervmæssigt hemmede kår.

Hadde vi et socialt forskningsinstitut, kunne man skabe et frugtbart samarbejde mellem statistikere, psykologer, pædagoger, økonomer og sociologer. Instituttet kunne naturligt oprettes i tilknytning til den udbygning af den sociale skole, som jeg allerede har nævnt som påkrævet, men man må dog også have opmærksomheden henvendt på, at universitetet har oprettet et professorat i sociologi, hvor man netop, efter hvad der har været fremme i pressen, ikke ønskede en altfor spekulativ sociologi, men hvortil man ønskede at finde en mand,